

שליליות לא מודעת מסכנת את כניעת האגו לתהליכים לא רצוניים

שלום. ברכות ידידי היקרים שנמצאים כאן ומקשיבים למילותיי. מי ייתן ותושפעו מהרצאה זו בלא-מודע כמו שאתם מושפעים ממנה בתודעה המודעת. מי ייתן ותפתחו את לבכם ואת עומק הווייתכם הפנימית כך שהבנה עמוקה תהפוך לאפשרית – הבנה שלא בהכרח קשורה לתפיסה אינטלקטואלית, אם כי תפיסה כזו היא הצעד הראשון בדרך כלל.

בהרצאות האחרונות התרכזתי, בצורה זו או אחרת, ב[ניסיון] לסייע לכם להבין את היחס בין תודעת-אגו לבין אינטליגנציה אוניברסאלית. נמשיך בזה במישרין ובעקיפין. שכן שום אדם אינו יכול להיות בריא באמת ובאיזון אמיתי בתוך עצמו ובתוך הכוחות הסובבים אותו, אלא אם מתקיימים יחסי גומלין הרמוניים בין האגו לבין האינטליגנציה האוניברסאלית הפנימית.

כשאתם מזדהים בראש ובראשונה עם האגו ופועלים מתוכו, אתם חייבים להיות בחוסר איזון. אתם חייבים להיות לכודים בבעיות. באותה המידה נכון לומר שאם יש לכם בעיות פנימיות בלתי פתורות, חוסר איזון כזה הוא בלתי נמנע. שכן לא משנה מאיזה צד תסתכלו על זה, הכל מסתכם לבסוף באותו הדבר: האגו חייב ללמוד להרפות את אחיזתו בו עצמו. לא משנה כמה ידע אינטלקטואלי יש לכם על התפקיד הקטן יותר שהאגו ממלא בהשוואה לאינטליגנציה האוניברסאלית. הבנה אינטלקטואלית לבדה, לעולם אינה מספקת. לכן עליכם לחפש נתיבים חדשים וגישות חדשות בתוך עצמכם שיאפשרו לכם להרפות באופן בריא והרמוני.

ההרצאה הערב תשוב ותעסוק בנושא זה. אני מקווה לפתוח לכמה מידידי מספר דלתות נוספות. כל אימת שהאגו הוא השולט העיקרי באורח החיים ובתפקודי החיים, הוא מתייבש, מורעב, קמל – הוא גווע למוות פשוטו כמשמעו. שכן הוא אינו יכול להזין את עצמו מן המקור שממנו נובעים כל החיים. מקור זה הוא העצמי האוניברסאלי האלוהי שבתוך כל הוויה יחידה. תהליך המוות עצמו נראה באור חדש כאשר אתם מתבוננים בו מנקודת מבט זו. הישות הרוחנית המתגלגלת בגוף אדם היא בדיוק האדם במצב של תודעה כוללת, שנדחסה [או כווצה] לתוך החומר הגס יותר שממנו עשוי הקיום החומרי. בני אדם מתגלגלים בגוף משום שחלק נפרד מהתודעה הכוללת – הנקרא אגו – מנותק מן ההוויה הכוללת, מהעצמי האוניברסאלי. ניתוק זה גורם למצב האגו, ולכן לחיים חומריים, ולכן למחזור החיים והמוות. אם אדם מתגבר על הפרדה, הוא מתגבר שווה בשווה גם על תהליך המיתה. אם נגמר הפחד להרפות מהאגו, מתאפשרת התכה עם הכוחות האוניברסאליים. לא מדובר במצב רחוק שעלינו להרהר בו כשנגיע לעולם הבא. הדבר אפשרי בכל זמן, בכל מקום, היות שזו שאלה של מצב התודעה שלנו.

בחיים החומריים יש מגוון מצבים ותהליכים המזמנים לבני האדם אפשרות למלא את המצברים מן המקור האוניברסאלי. אחד המצבים האוטומטיים, הנגישים בדרך כלל לכולם הוא מצב השינה. בני אדם המוטרדים עמוקות, הם כאלה משום שהם לכודים מדי באגו שלהם. נדודי שינה מתרחשים בדיוק בגלל השליטה הגדולה מדי של האגו, שאינו מאפשר לכוחות הלא רצוניים של החיים לקחת פיקוד. האגו מפריע להם – אולי זהו האגו הלא-מודע, אך בכל מקרה זהו האגו, שאינו רוצה לוותר על שום חלק מהשליטה שלו. אם כל הכוחות הלא-רצוניים נדחים בפחד, הדרכים השונות שבהם אדם יכול לצלול אל תוך העצמי האמיתי נחסמות. אגב, מצבים אלה גם משתנים מבחינת הדרגה והעוצמה של הצלילה. כל מצב ממלא פונקציה ספציפית ומשתמש בערוץ אחר אל העצמי האוניברסאלי. למשל, השינה רק מאפשרת מנוחה מן המתחים והמטלות של האגו. סוג הכוח הזורם אל תוך האישיות במהלך צלילה מסוימת זו אל תוך הכוחות האוניברסאליים ניחן במאפיינים משלו, השונים מסוגי הכוח הנובעים ממצבים אחרים של צלילה אל תוך אוקיינוס ההוויה האלוהי. כאשר האגו של האדם פעיל מדי, השינה לא יכולה לבוא. אפילו צורת הזנה זו, הפרימיטיבית והאוניברסאלית ביותר, מפסיקה לתפקד.

מצב נוסף של הזנה הוא מעורבות הדדית ואהבה בין המינים. שיכחה-עצמית בריאה ועזה נותנת לאגו אפשרות לטבול בים העצום של הכוח והיופי האוניברסאליים. הדבר קורה דרך אהבה מקפת וקבלה של "ספֶּרָה" אחרת, כלומר של הוויה אחרת.

קבלה מוחלטת של הוויה אחרת, רצון טוב עילאי כלפיה וההינמסות לתוכה הנובעת מכך, הם בדיוק סוג הגישה שעולה בקנה אחד עם הכוחות האוניברסאליים. הינמסות זו מובילה לחוויה המערבת את כל רמות ההוויה: מנטאלית, רגשית, רוחנית ופיסית. לפיכך, זוהי החוויה הרוחנית הטוטאלית ביותר שבני אדם יכולים לחוות. במצבים אחרים בהם האגו יכול להרפות את אחיזתו בו עצמו, החוויה כמעט אף פעם לא כוללת עד כדי כך את כל הוויית האדם.

אתם מקבלים את ההזנה הרבה ביותר כאשר אתם נוטלים חלק במציאות האוניברסאלית בצורה השלמה ביותר. אז אתם מוזנים בחומר היצירתי במלוא הדרו. האגו שקוע באמת והתפקוד שלו מקבל, זמנית, מקום קטן בהרבה, רק כדי להגיח חזרה חזק יותר וטוב מתמיד – גמיש יותר, חכם יותר ומלא באותו עונג עילאי שאליו כמהים כל בני האדם. אחרי שהאגו טובל באוקיינוס העצום של הכוח האוניברסאלי, האישי לטוב לא תהיה כשהיתה. היא לא רק מתעשרת לאין שיעור, אלא יכולתה לצלול, להתמסר [surrender] ולהיות מאושרת – לאהוב ולהיות באמת – גדלה באותה הפרופורציה. הצורה היעילה והעזה ביותר של התכת האגו עם היקום היא דרך ישות אחרת, דרך היכולת לשכוח את עצמנו ולהתעלות מעל עצמנו.

מצב נוסף הוא מדיטציה עמוקה. לא מדובר בתרגיל מוחי, אלא בהתמסרות לאלוהי, לאינטליגנציה ולאמת של הכוחות האוניברסאליים, לא רק באופן כללי – דבר שהוא קל מדי ויכול להיות מטעה – אלא באופן ספציפי, היכן שהמשוכות [מחסומים, קשיים, hurdles] האישיות חוסמות לאדם את הדרך, משום שהוא פוחד מן האמת שבתוך העצמי. כאשר אתם מתגברים על המשוכות בגלל אהבה גדולה יותר לאמת, וכך התמסרות לאמת הרחבה יותר נעשית אפשרית, אוקיינוס החוכמה יכול למלא את מצברי הווייתכם. כאשר האמת מתקבלת ומוטמעת, החוכמה החדשה יכולה לפתוח את כל הדלתות האחרות גם כן.

בכל אחת מן החוויות שתיארתי, האגו מתעלה מעל עצמו, מרפה, מוותר על עצמו ונוטל חלק במשהו פנימי גדול יותר. בחיים בריאים אידיאליים, אדם מבקש לעצמו את כל החוויות הללו ומתרגל אותן באופן קבוע פחות או יותר. היחיד מאפשר את כל החוויות הללו באמצעות גישה נכונה, מוכנות והתעניינות אקטיבית. אם זהו המקרה, כל חיי האדם יופעלו בסופו של דבר על ידי האינטליגנציה והכוח הגדולים יותר שבפנים, עד שהם והאגו הופכים לאחד. אינטליגנציה גדולה יותר משתלטת על הכל, כך שהאגו תמיד זורם, גמיש, נינוח, ורווי בידע, בעוצמה ובעונג של העצמי האמיתי. כל פעילות, לא משנה עד כמה משעממת, רוויה בעצמי האמיתי, שפועל בחופשיות. לא צריך יותר להתאמץ כדי להתגבר על פחד והתנגדות לפני יצירת קשר עם העצמי האמיתי.

ככל שהאגו טובל יותר בהוויה הגדולה, כך החיים מחדשים עצמם יותר. המידה שבה חוויות אלה נחסמות בגלל מחסומים באישיות שהאגו אינו מוכן להסירם, זו גם המידה שבה החיים מתייבשים ומוות בדרגות שונות מתחיל לחלחל פנימה. מוות פיסי ממשי בא כתוצאה סופית טבעית מתהליך של התייבשות, של הפרדת העצמי ממקור כל החיים.

חשוב מאוד שתבינו זאת לעומק ידידי, כי אז נוכל ללכת צעד אחד נוסף. נוכל אז לחקור מדוע בני אדם פוחדים פחד עמוק כל כך בדיוק מן הדבר שמייצג את החיים ונותן אותם, מדוע הם מגיבים ואפילו מאמינים שזהו מוות, הכחדה, קץ הווייתם. מדוע אתם מתעקשים להאמין – במודע או בחוסר מודעות מעורפל – שסוג החוויות שציינתי הוא מסוכן כיוון שאז שליטת האגו ננטשת, העצמי שקוע בתוך תודעה וחוקיות גדולות יותר? מדוע אתם חוסמים במודע או שלא במודע את התהליכים האלה? שכן אתם חוסמים אותם, לא משנה עד כמה אתם גם שואפים להגיע אליהם. את הכמיהה לקשר עם העצמי האמיתי לא ניתן לעקור מלב האדם, לא משנה כמה קונפליקט, בלבול ופחד קיימים. מדוע בני אנוש נאחזים באותן עמדות אשר חוסמות את הזנתם, מייבשות את הנפש [psyche] גורמות מוות, והופכות את החיים לחסרי הנאה ועגומים? מדוע הם מאמינים שעמדות אלה מייצגות חיים וביטחון?

אלה אכן שאלות מעוררות תמיהה. חקרנו את הנושא ומצאנו סיבות רבות או סיבות-דמה מדוע אנשים מאמינים שעליהם להתגונן מעצם הדבר שנותן להם חיים ותחושת רווחה ומרץ. ראינו מסקנות שטחיות שגויות וגישות אופי קצרות רואי של תבוסתנות שגורמות להרסנות כה רבה, עד שאנשים יעדיפו להפסיד את חייהם מאשר "להיכנע" – או כך לפחות זה נראה להם. אך כפי שרואים בנקל, מגיעה נקודה בנתיב של כל אחד, שבה הופך דבר זה לסף החשוב ביותר שעליו לחצות בתהליך האבולוציוני.

אולם לפני שניכנס לעומק העניין ברצוני לחזור ולומר בהקשר זה, שהצורך האנושי להתעלות מעל לאגו, להרפות את האחיזה בו, הוא צורך כה גדול שכאשר האישיות – מעוותת ומפוזרת – מפריעה לתהליך הטבעי, יש ביקוש לתהליכים לא טבעיים. זה מסביר מדוע אנשים נוהים אחר התחושות שונות הסמים, מדוע אדם הסובל מנדודי שינה משתמש בכדורי שינה תחת להסיר את מחסום האגו ולהתעלות מעליו. זה גם מסביר מדוע אדם ששליטת האגו שלו דומיננטית – ולכן אינו מקבל די הפוגה/השתחררות והזנה – אנוס לחפש לעצמו מטרות של הרס-עצמי. כל מעשה של הרס-עצמי הוא מחווה של חיזור אחר המוות, של הליכה לקראתו. מוות הוא ההפוגה הגדולה שאליו שואפת האישיות כאשר כל יתר הנתביים להפוגה משליטת האגו לא צולחים, בגלל סירובה העיקש ורעיונותיה השגויים של האישיות. כל הרס-עצמי הוא גרסה איטית של התאבדות. הכמיהה הבלתי מודעת למוות קיימת בדיוק עד הדרגה שבה יש פחד מן המוות; הכמיהה נמצאת משום שהעירות הבלתי פוסקת של אגו מבודד נעשית בלתי נסבלת. כך בני אנוש מוצאים עצמם באמביוולנטיות. מצד אחד הם פוחדים להרפות מן האגו בדרך הבריאה, מצד שני הם שואפים להרפות ממנו בדרך לא בריאה. זוהי אחת הכפילויות [dualities] שצומחות תמיד ממצב הנפרדות.

הבה נגיע ידידי אל הסיבה הבסיסית מדוע אתם פוחדים מן המצב הבריאה, המאושר, שבו אתם מרשים לכוחות הלא-רצוניים להדריך אתכם ו"לחיות אתכם" כביכול; מדוע אינכם יכולים לבטוח בתבונה ובסדר הגדולים יותר של העצמי האמיתי, של ההווה האלוהית שבתוככם. אין צורך לומר שבהתחלה, הסיבות לכך אינן מודעות כלל. צעד חשוב בנתיב של כל אחד הוא להביא אותן לאור היום הבהיר של המודעות. שכן כל עוד האישיות מנסה לכפות שינוי לפני שהעמדה ההרסנית נמצאת במודעות מלאה, שום דבר אמיתי לא יושג. השינוי אינו אפשרי בגלל מחסומים שאינם מודעים עדיין.

הסיבה הבסיסית למצב של אגו בשליטה דומיננטית היא קיומה של חוקיות אשר גורמת לכך שאכן יהיה זה מסוכן לאגו להרפות את אחיזתו בעצמו כל עוד האגו נאחז בעמדות שאינן עולות בקנה אחד עם חוקיה של המציאות הגדולה יותר. אם תבינו את המשפט הזה לאשורו, הרי שקיבלתם מפתח. במילים אחרות, בכל פעם שאתם רודפים אחר הרסנות ונאחזים בה, אין כל אפשרות להרפות מן האגו בדרך בריאה ובטוחה המעניקה חיים. האגו הוא בריאה רק כאשר עמדותיו הן אוהבות, נדיבות, פתוחות, נותנות אמון, וגם מציאותיות ובעלות אסרטיביות-עצמית. כל זה יחד הוא חלק מן המציאות והחוקיות הגדולות יותר של החומר האלוהי. הפרת עמדות אלה מזינה שנהא, נפרדות, חוסר אמון, אשליה, חולשה, ונטייה להזיק לעצמי ולקפח את האינטרסים שלו. אגו לא בריאה שכזה שואף בדיוק אל ההפך מן החוקיות של האלוהי הפנימי. הוא לא מצויד כראוי לטפל בעצמו, וכתוצאה מכך החיים מוכרחים להיות רדופי פחד וחוסר ביטחון. הכמיהה לברוח מן המתח של האגו, כמו גם מאי-הנאה, עלולה להוביל לשחרור לא בריאה של האגו ולחוסר שפיות, היות שהאגו המשוחרר אינו נתמך על ידי שום דבר שיכול להעניק לו הזנה אמיתית. גם את זה חשוב מאוד לתפוס במלוא משמעותו.

אלה מידידי שהתקדמו בנתיב די הצורך כדי לפגוש את ההרסנות של עצמם פנים אל פנים יבינו אולי קצת יותר את מה שאני אומר מאשר אלה שעדיין אינם מודעים לכך שהם הרסניים – לכך שאינם רוצים להיות חיוביים, לתת את מיטבם לחיים בכל תחום שבו הם עדיין אומללים, לא מוגשמים ובקונפליקט. בלי מודעות לזה אין כל אפשרות לעבור את הסף. אתם מוכרחים בהחלט לראות את עצמכם בהרסנות שלכם. ראו את עצמכם בדרך זו לזמן מה, עם הערכה-עצמית מרוחקת ואובייקטיבית שנובעת מקבלה-עצמית עמוקה ונחישות להיפטר מהאדרה-עצמית ואשליות לגבי העצמי. חובה לזנוח לחלוטין את ההתיימרות להיות יותר מאשר מה שאתם לפני שהתבוננות-עצמית בריאה כזו תוכל להתקיים.

אם האגו – גם החלק הלא מודע של עצמי-האגו – נאחז בעמדה הרסנית, הדבר אינו עולה בקנה אחד עם הכוחות האוניברסאליים. לכן, כאשר האגו מרפה את אחיזתו בעצמו, הוא לא נתמך – אין לו לא אחיזה, לא ביטחון, שום דבר לסמוך עליו והוא נעשה לא מאורגן ומפורק לחלוטין. אגו ללא תמיכה/הזנה, הדרכה והשראה מהעצמי האמיתי, האוניברסאלי, אינו יכול להתמודד עם שום דבר. הוא הופך להיות מנותק מכל אינטליגנציה. לכן, במידה מסוימת, האגו כמעט "צודק" בחוסר רצונו להרפות. כל עוד הוא לא ויתר על ההרסנות, הוא לפחות שומר על קורטוב של שפיות. עדיף אגו במצב של שלטון-עצמי מופרז והאדרה מאשר התפרקות לגורמים, שהיא בלתי נמנעת כאשר אישיות האגו החיצונית אינה עולה בקנה אחד עם העצמי האוניברסאלי. ללא אמון בכוחות האוניברסאליים שעולים עליו, לאגו שמוותר על עצמו אין שום דבר אחר. אין שום אינטליגנציה, שום היגיון, שום חוקיות מלבד זו של האגו, כאשר האגו לא נותן אמון בכוחות האוניברסאליים. לא משנה עד

כמה מוגבלת אינטליגנציית האגו הנפרד בהשוואה לעצמי הגדול יותר, עדיין יש לה מעט היגיון ומעט תפיסה של מציאות מוגבלת. בלי האגו, הרצון גם הוא אינו יכול לתפקד, אם הרצון האלוהי הגדול יותר נשלל או מובס באופן לא מודע. זו הסיבה לפחד העמוק כל כך להרפות.

ידידי, חשוב מאוד שתבינו את הדבר הזה בנקודה זו, שכן הוא מאפשר לכם גם לגשת אל עצמכם מן הקצה השני, כביכול. כלומר, כל פעם שאתם מרגישים חוסר יכולת להרפות, אתם יכולים עתה להבין שכוחות ועמדות של הרסנות עמוקה עדיין משתוללים בתוכם. אי שם בתוכם קיים רצון להיות שליליים והרסניים. זהו רצון מכוון לגמרי, ברגע שנעשים מודעים אליו. שום דבר לא מכריח אתכם בניגוד לרצונכם. זה רק נראה כך כל עוד אתם מתכחשים להרסנות כיוון שאינכם רוצים להודות במשהו כה מנוגד לדימוי-העצמי שלכם. ההרסנות גורמת לפחד ולחוסר ביטחון משום שאינכם חפצים לעמוד מולה ולהודות בה, שלא לדבר על לוותר עליה. ידיעת הדבר מציבה אתכם בעמדה שונה לחלוטין כלפי עצמכם; האשליה-העצמית מתחסלת. לפיכך ההרסנות פוחתת, לא משנה עד כמה אתם רוצים עדיין להיות הרסניים בתחומים מסוימים.

בהרסנות, כוונתי לדרכים הרבות והסמויות לא אחת שבהן עצמי-האגו נאחז בעמדות מפרידות – אולי מחוסר רצון להתרחב ולאהוב אחרים, או אולי מתוך רצון לנקום ולהעניש אחרים באמצעות הסבל שלך. אלה רגשות דקים ומעורפלים, עמדות חולפות – כה חמקמקות שכמעט נדמה שאינן קיימות, עד שאדם תופס אותן ומסתכל להן ישר בפרצוף. אז ניתן לראות אותן במובהק. ייתכן שהעמדה ההרסנית היא המחשבה הנסתרת ש"איש לא יודע מה אני חושב ומרגיש באמת, לכן זה לא נחשב". זוהי עמדה רווחת מאוד כלפי נטיות לא רצויות של עצמך. האדם מטיח אותן ומניח במעורפל שההסתרה מבטלת אותן. כל אפקט שהן מייצרות למרות סודיותן נתפס כעוול נוראי, בבחינת "הם לא ידעו מה הרגשתי, רק את מה שהעמדתי פנים שאני מרגיש, ואם הייתי מרגיש כפי שהעמדתי פנים שאני מרגיש, אז התגובה שלהם אכן לא היתה צודקת". חשיבה כזו מטפחת את האשליה שניתן לרמות את החיים. בתור שכזו, היא משקפת וחושפת את העמדה המשמעותית ביותר של האדם כלפי החיים. היא מספרת את הסיפור שאדם אינו מתמסר בכנות לענייני החיים אלא הופך את מראית העין והעמדת הפנים לאמת המידה שלפיה האדם חפץ להישפט ולקצור תוצאות. אמון בחיים אינו אפשרי בנסיבות אלה.

צודו את הרגעים האלה וראו איך אתם לא מתייחסים לחיים ברצינות, איך אתם לא מתמסרים בשלמות ולגמרי למה שאתם עושים. פעילות זו של לתפוס את עצמכם לא ישרים בדברים קטנים נסתרים היא מסוג הקונסטרוקטיביות שעולה בקנה אחד עם החומר האלוהי. ברגע שאתם ניגשים אל עצמכם מתוך עמדה כנה האומרת: "אני רוצה לתת את המיטב שבמיטב שבי לתהליך החיים, לכל היבט של חיי, ולתרום את הכוחות הטובים ביותר שנמצאים בתוכי. בכל מקום שאיני עושה כן ואני עיוור מכדי להיות מודע לכך, ברצוני שהאינטליגנציה האוניברסאלית שבי תנחה אותי אל המודעות הזו. אני רוצה לשים לב לזה". מתוך עמדה של כוונה כנה שכזו משהו חדש נכנס לפעולה באותו הרגע ממש!

באופן כללי וספציפי, היכן שנמצאים התחומים הבעייתיים והקשיים בחיי היומיום, חשוב ביותר לגשת אל החיים באופן הזה. ככל שאתם מטפחים יותר את העמדה הזו, כך נוצרת התאמה גדולה יותר בין עצמי-האגו לעצמי האמיתי. לכן הפחד להרפות מן האגו פוחת באותו היחס, היות שלאדם יש משהו גדול בהרבה ואמין יותר לבטוח בו. על ידי זימון והפעלת הרצון האלוהי דרך ביטוי העצמי האמיתי, האדם אינו יכול שלא להשתכנע במציאותו, חוכמתו וטובו המוחלט. האדם אינו יכול שלא לגלות את אהבתו החובקת-כל שאינה יודעת קונפליקט. הרצון האלוהי פועל למימוש, אושרם ושמתם של הכול. אינטליגנציה בלתי מחולקת [מאוחדת] זו והגשמה בלתי מתפשרת זו הן בטוחות ומהימנות באופן עמוק. אך כל עוד מטרותיו, עמדותיו ונטיותיו של האגו מנוגדות קוטבית לחוקי האינטליגנציה האוניברסאלית, כיצד יוכל אדם לבטוח באינטליגנציה האוניברסאלית? לפיכך, בכל פעם שאתם מרגישים חסרי ביטחון ורעועים מבפנים, חרדים ומפחדים – כאשר אתם ממעיטים בערככם – זה חייב להיות בגלל עמדה הרסנית, בגלל שליליות שאינכם מוכנים עדיין לוותר עליה.

כאשר אתם מרגישים חרדים שאלו את עצמכם: "איפה אני הרסני? איפה אני שלילי? איפה אני מסרב לקבל את החוק האוניברסאלי, כך שאינני מתמסר לאלוהי שבתוכי?"

בניתוח אחרון, ידידי, השמחה תמיד מסתכמת במעלות הבסיסיות שמטיפה הדת. בנקודה האחרונה והמסכמת, זו תמיד שאלה של אהבה, שהיא תמיד המפתח ליקום, כמובן. אולם ההטפה על כך במשך אלפי שנים לא ממש עזרה ולעתים תכופות גרמה לאנשים להיות צבועים יותר. הם השלו את עצמם שהם אוהבים בעוד שמתחת לפני השטח, לעתים קרובות לא כך היה.

הם כיסו רגשות המנוגדים לאהבה בציפוי שטחי שנתן מראית עין של אהבה. טיוח שכזה אינו אלא הונאה-עצמית בדרך כלל, היות שרוב הזמן, אנשים אחרים לא הולכים שולל.

כמה פעמים אתם טוענים שהחולשה שלכם היא אהבה, בעוד שמבפנים אתם רותחים מהתמרמרות ונקמנות? אתם טוענים שהרכושנות שלכם והרצון החזק לשלוט הוא אהבה, אבל מבפנים אתם רוצים רק לנצח ולכפות את רצונכם. אתם טוענים שגאוה יהירה ולא בריאה היא אהבה-עצמית, בעוד שמבפנים אינכם רוצים אלא להיות טובים יותר מאחרים ולא לוותר להם בכלום. הונאות-עצמיות אלה צריכות להיחשף ידידי. אפילו בין אלה מכם שהולכים בנתיב והתקדמו התקדמות גדולה להגשמה-עצמית, עדיין יש כאלה שעיוורים לתחומים אלה.

בכל מקום שאנשים נאחזים בעמדות שכאלה בהונאה-עצמית עיוורת, הם אינם רוצים לתת מעצמם ולכן הם מפריס את חוק האהבה. הפרת חוק האהבה היא הדבר המציק לכל מי שמוטרד. זהו הדבר שמחייב בדיקה אצל כל מי שסובל מאומללות. "היכן ההפרה? היכן אני משאיר את עצמי מופרד? היכן אני פוגם בשלמות [אינטגרטי] שלי – ישירות או בעקיפין? היכן אני משלה את עצמי בקשר לעצמי? היכן אני לא רוצה לתת מעצמי – באופן כזה או אחר?" אלה הן השאלות שצריכות להישאל ולהיענות. לעתים תכופות התשובה טמונה בכיוון אחר והיא נכונה בדרך אחרת ממה שחשבתם.

קיום-אגו – היאחזות מוחלטת ברמות האגו של האישיות – גורם לפחד ולחוסר ביטחון. חיים שכאלה הם מאוד לא מספיקים, סופיים כל כך. זה מפחיד, שכן איש אינו רוצה לחדול להיות. אולם האגו הנפרד חייב להסתיים. רק על ידי מציאת הדרך חזרה בתוך העצמי אל תוך המציאות הגדולה יותר – אל תוך המציאות שהיא חוק האהבה כפי שהיא גם חוק האמת – יוכל האגו להתמסר בבטחה להוויה האלוהית שבפנים.

האם יש שאלות בנושא זה?

שאלה: אני מתחיל להיות מודע לכמה תגובות שרשרת שליליות בתוך עצמי ולנזק שהן גורמות. אני מבין עכשיו שאין לי רגשות אלא הרפלקסים שלי מגיבים. אני גם רואה איך תמרנתי את עצמי לייצר פחדי שווא. ברגע שהצלחתי לראות את זה לגמרי, הכפייתיות הפסיקה קצת. הזמן היחיד שבו יש לי רגשות טובים כלשהם הוא כשאני קורא את ההרצאות האלה. אני מסוגל לעבוד איתן. אני חושב שאני מבין אותן. יש לי רגשות טובים גם כשאני מודט. אני מרגיש לפעמים שהכוח היצירתי עומד לזרום דרך כל הגוף שלי – ואני עוצר את זה. מה תוכל לומר על כך?

תשובה: למעשה כבר אמרתי זאת בהרצאה זו עצמה. התשובה למעשה כבר בפנים. אבל אוכל להוסיף שתצטרך לחפש ולמצוא באיזה מובן ספציפי אתה מפר את חוק האהבה. עכשיו שהאהבה הכוזבת, העמדת הפנים, הוסרה ונחשפה כחולשה וכתשוקה לרצות אחרים כדי לנצל אותם למטרותיך, לא יהיה כה קשה לעשות זאת. עליך לגלות באיזו דרך אתה נאחו בעמדה שלילית. זו בדיוק הסיבה מדוע אתה פוחד מן הכוחות הלא רצוניים של רגשות ספונטניים טובים. בה במידה שאתה נאחו בעמדות שליליות, ולכן ברגשות שליליים, כך, באותה המידה, אתה מוכרח לפחד מאלה החיוביים. ברמה ההיא עשית בחירה. אתה מעדיף להתמכר להתמרמרות ולרחמים-עצמיים, לראות למה אחרים לא בסדר, מתוך אשליה שפגעו בך. כל זה מאפשר לך להרגיש הנאה מסוימת שאתה לא מוכן לוותר עליה. ובכן, המחיר שאדם משלם הוא גבוה, גבוה מאוד אפילו. כל עוד אתה בוחר בהנאה זו – על כל הכאב שבה, רגשות האשם, אי הנוחות וחוסר הביטחון – אתה מוותר על הרגשות הטובים בלי שום קונפליקטים לגביהם שהם זכותך המולדת. הרגשות הטובים חייבים להיראות מפחידים ממש, כל עוד אתה מוקיר את הרגשות הרעים. בה במידה שתזנח את התביעה שלך להיפגע בלי הפסקה – רחמיק-העצמיים, הקורבנות-העצמית, ההתמרמרות, האשמת האחרים שאותם הפכת לאחראים למצבך – כך באותה המידה בדיוק, לא תפחד מרגשות טובים.

שאלה: גיליתי שכמעט בלתי אפשרי בשבילי לבטוח לגמרי – בכל רמה שהיא. ככל שאני מעמיק פנימה, כך אני מגלה את זה עמוק יותר. לפעמים זה לא גלוי כלל. הדבר חייב להיות קשור כמובן לחוסר רצון להרפות מהאגו. מה שהייתי רוצה לדעת הוא, אם השליליות מפונה מתחומים מסוימים, האם אז אתה מסוגל אוטומטית לבטוח לגמרי, ללא מאמץ?

תשובה: כן זה בא אוטומטית. זה כמו נדנדה לשניים, או כמו מאזניים. דנתי בתהליך "הנדנדה לשניים" מספר פעמים. רבים מידידי בנתיב חוו מקרים כאלה בעצמם. הבה ניטול לדוגמה סלידה-עצמית. לא צריך, וגם אי אפשר, לזנוח אותה באופן מכוון. כל פעם שמנסים לעשות כן, נכשלים. בה במידה שמוסרות הסיבות לסלידה-עצמית, הסלידה-העצמית נפסקת מעצמה. כך גם

לגבי אמון; אתה תבטח אוטומטית כאשר תגלה את הסיבות המוצדקות לחוסר האמון בעצמך. זהו תמיד תהליך אוטומטי של כינון מחדש של איזון. הדבר הטוב ביותר שתוכל לעשות במצב שכזה הוא לחזק את עצמך מדי יום בעזרת מדיטציה מסוימת מאוד. אמור אל תוך עצמך, "אני רוצה לוותר על כל ההרסנות. אם איני יכול לעשות כן עדיין, אני מבקש בזה מהעצמי האמיתי, מהחומר האלוהי שבי, לעזור לי לראות איפה אני תקוע ולעזור לי לצאת מהתקיעות. כי זה מה שאני רוצה". אם אתה מרגיש שאינך רוצה בזה, אל תטייח על חסימה חשובה-מכל וקריטית זו. תחת זאת, קח אותה כנקודת המוצא שלך. עתה אמור אל תוך עצמך, "אני רוצה לגלות למה בדיוק אני לא רוצה את הטוב. מה חוסם אותי מלרצות אותו?" בכל תחום שבו מדובר, אמור "הלוואי שאוכל לרצות זאת. מה זה? אני רוצה לתת את המיטב שבמיטב לשלב הספציפי שבו אני תקוע". אם תמשיך בדרך זו, ההצלחה חייבת להגיע. הדבר חסר סיכוי רק כאשר אתה מרחיק את המבט מהנקודה שבה אתה תקוע.

שאלה: מאז אתמול אני מודע לנטייה עמוקה מאוד לסלוד מאנשים, בלי כוונה כמעט. מפחיד אותי לראות איך עמדה מפרידה זו אינה מאפשרת לי להעריך אנשים כלל. הוצע לי אתמול בפגישה אישית שלא לנסות לצאת מזה לפני שחקרתי את מקור העניין והשלכותיו. תוכל להגיב על זה?

תשובה: כן. סלידה כזו מאנשים – כולל מעצמך כמובן, כי השתיים קשורות זו בזו לבלי הפרד – זו גם שאלה של חשדנות. לכן, בחקירה שלך, הייתי מייעץ קודם כל להתבונן בדברים הבאים: אתה מניח שרבים מהדברים שקורים לך הם כה גרועים עד שלא קיימות עבורך שום נסיבות גואלות. הפרשנות שאתה נותן לאירועים אלה היא מוגזמת ומעוותת מאה מונים. אתה צריך להתבונן בכל מה שפגע בך והכעיס אותך בעבר, רחוק ככל שתוכל לזכור – וגם בהווה – מצויד בשיקול חדש. עליך לקחת בחשבון שקיימת משמעות אחרת מזו שאתה מניח אוטומטית. אתה רואה כל דבר בצורה סופית ובלעדית שלא מאפשרת שום אפשרות חוץ מזו ההרסנית ביותר. עליך להכיר בעמדה זו במלוא משמעותה ולהשתוקק לשנות אותה. אז ניתן יהיה לטפח ראיית מציאות. כל דבר שאתה רואה במישהו או בסיטואציה מסוימת מהווה מבחינתך סוף פסוק. לא עולה בדעתך שמלבד העובדה שהדבר שונה לחלוטין ממה שאתה מניח, זהו במקרה הטוב רק חלק מהתמונה כולה. שאל את עצמך לגבי כל דבר שאתה מניח, "האם זו כל האמת? האם זה כל מה שיש כאן, או האם יכולים להיות כאן היבטים אחרים שאני מתעלם מהם משום שאני סוגר את עצמי בפני המציאות הרחבה יותר?" זהו אחד התחומים שבהם אתה יכול להרחיב את הראייה שלך ואת אופקך. שכן אתה חווה עדיין כמו תינוק שרואה רק את הרגע וזה הכל.

שנית, הייתי מייעץ לך לשאול את עצמך האם אתה רוצה לחבב אנשים. מהי התשובה? חוש אל תוך עצמך.

שאלה: התהליכים המנטאליים שלי אומרים לי שאני צריך לחבב אנשים, אבל אני מרגיש התנגדות. לאן אפשר ללכת מכאן?

תשובה: זהו הקונפליקט שלך. נהדר כאשר אדם מודע לקונפליקט כזה, כי אצל הרוב המכריע של האנשים יש קונפליקטים דומים אך הם לא מודעים להם. מודעות היא דרישה מוקדמת והכרחית למצוא את הדרך לצאת מן הסבל. היא מאפשרת לך להתבונן בצד שאומר לא. שאל את עצמך למה לא. במקום להעלות תיאוריות – לא משנה עד כמה נכונות יתבררו תיאוריות כלליות אלה – יהיה מועיל יותר להעלות תשובה ספציפית שחלה עליך. שאל את עצמך, עם גישה רעננה וחדשה, מדוע אינך מעוניין לחבב אנשים, ואל תפחד לתת לעצמך תשובות ילדותיות, אי רציונאליות ולא הגיוניות. אפשר כל דבר שמגיע. אז תדע את האמת לגבי הלא.

זה תמיד אותו הדבר. לפני שאדם יוכל לפתח את היכולת לאהוב, עליו קודם כל להיות מוכן לאהוב. כל עוד חסרה הנכונות לא ניתן לעשות דבר. הנכונות היא קריטית. היא חייבת להתקיים על כל הרמות לצורך אהבה שלמה. אם קיימת רק נכונות שטחית ולא בעומק הרגשות, הביטויים שהאדם חווה יהיו בהתאם. אינך מודע לחוסר הנכונות שלך לאהוב, ואז אתה מתלונן על התוצאות ומרגיש כקורבן. כל עוד אתה מבזבז את האנרגיות שלך בתלונות ובהרגשת קורבן אתה במעגל קסמים שלילי. ההשלכות ההרסניות והאשמות האחרים מכלות את האנרגיה הנחוצה לך כדי לאהוב ולרצות אהבה, כמו גם כדי להתבונן בעצמי ולגלות מה אינו כשורה. כאשר תשאל את עצמך מדוע אינך חפץ לאהוב ותשיב על כך במדויק ובכנות, תדע מדוע יכולת האהבה שלך אינה מתפקדת. וכתוצאה מכך תבין את בדידותך ותחדל להאמין שהגורל מתעתע בך [סתם כך]. לכן זהו צעד נפלא כאן. אני לא אומר לך מדוע אינך חפץ לאהוב. התשובה חייבת לבוא מתוך עצמך. זה בהחלט אפשרי. כל שאוכל לומר הוא שתפיסות שגויות והרסנות נאחזות בך, משום שאתה נאחז בהן. ברגע שתוציא אותן לאור יהיה לך קל יחסית להתגבר עליהן.

הרצאה זו יכולה להיות ציון דרך של ממש עבור חלק מכם ידידיי. היא יכולה לייצג את נקודת השיא שנזקקתם לה. אני יכול לראות שמהו קורה אצל כמה מכם בפנים, איזו הרסנות בסיסית תיזנח על ידי התייצבות ישירה שלכם מולה. אז ניתן יהיה להכניס את האלוהי לפעולה. מעבר זה הוא הדבר המשמעותי ביותר שיכול לקרות בחיי היחיד. שום דבר, שום דבר שהוא, אינו יכול להשתוות לתהליך זה. אלה שחסרים את האומץ להתבונן ולראות את האמת על עצמם, לזנוח אשליה-עצמית ואשליות, לא יכולים להגיע למעבר שכזה. לא ניתן לזנוח שליליות שאתם מתעלמים מקיומה. לא ניתן לוותר על הרסנות שאתם מכחישים את קיומה. האמת מובילה לאהבה, ואהבה בלי אמת אינה אפשרית. הן דבר אחד.

ידידי היקרים והאהובים, כל אחד מכם כאן: כוח עצום זמין ונעשה יותר ויותר זמין – כוח שאינו תלוי בשום הוויה אחרת, אלא זורם מתוך העצמי הפנימי ביותר שלכם. הוא יעלה ויזרום בכל עת ויזין ויחדש אתכם בכל מקום שבו השתחררתם משלשלאות השליטה של האגו. היו מבורכים, בגוף, בנשמה ובתודעה החושבת. היו חדורים, כולכם, באהבה ובאמת של היקום, כדי שהן יוכלו לעזור להוציא אתכם לחופשי. היו בשלום, היו באלוהים!

נערך על ידי גיודית וגיון סולי.